

VAN KERK TOT WONINGENCOMPLEX

De geschiedenis van de St. Josephkerk

door I.W.J. Ernst en J.J.J. Nijman

VAN KERK TOT WONINGENCOMPLEX

De geschiedenis van de St. Josephkerk

door I.W.J. Ernst en J.J.J. Nijman

In het begin van de jaren '30 was de wijk "Over het spoor" bij de gasfabriek zo groot geworden dat de parochies van de St. Vitus, H. Hart en O.L.Vrouw het voor de goede verzorging van de katholieken noodzakelijk vonden om een nieuwe parochie te stichten. De nieuwe parochie kreeg de naam van St. Joseph. De heer I.W.J. Ernst (penningmeester van de H. Hart/St. Joseph parochie) en de heer J.J.J. Nijman (oud-voorzitter van het parochiebestuur) doen hun verhaal over het ontstaan en het reilen en zeilen van de parochie. In dit artikel zijn ook de reacties verwerkt die de redactie ontving naar aanleiding van de oproep gedaan in EP99/03.

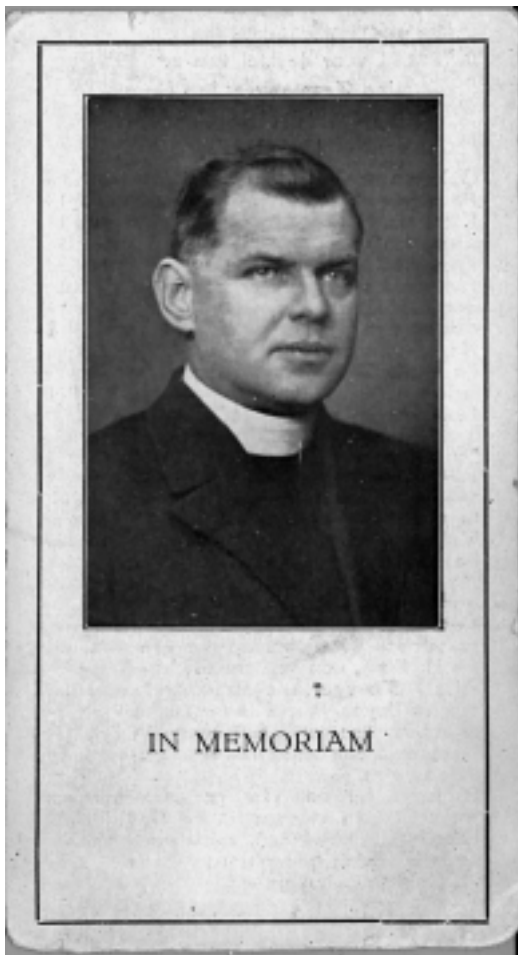
Een nieuwe parochie

Op nieuwjaarsdag 1931 kondigde de toenmalige deken van Hilversum, de "hoogerwaardede heer" Van den Hengel aan dat in Hilversum een tweede parochie "Over het Spoor" zou worden gesticht. De kapelaan van de St. Vitusparochie, L. de Wit, kreeg de opdracht voorbereidingen te treffen.

Diverse locaties kwamen in aanmerking voor de bouw van de kerk. Zo was men aanvankelijk van plan een kerk te bouwen op een terrein achter de toenmalige Veneta bij de fabriek van Verhoop. Er was ook een plan om de fabriek van Verhoop te verbouwen tot kerk. Aangezien men er ook een

De St. Josephkerk vlak na dat de kerk gereed gekomen is. Op de achtergrond de toren van de St. Vituskerk, die lange tijd bepalend is geweest voor de "skyline" van Hilversum. (part.coll.)

Een bidprentje met een foto van pastoor Leonardus Johannes de Wit (25 oktober 1888 – 2 maart 1934) de bouwpastoor. (part.coll.)

school wilde neerzetten moest, tevens de inspectie van het lager onderwijs met de locatie akkoord gaan. Deze liet echter weten die plek, dicht bij een spoorlijn, te gevaarlijk te vinden.

Pastoor De Wit wilde echter zo spoedig mogelijk met het parochiewerk beginnen en verzocht het aartsbisdom een noodkerk neer te mogen zetten. Het aartsbisdom keurde de aankoop van een kerkgebouw goed. Men wist een gebouw te staan in de Lutte, een plaats in de omgeving van Oldenzaal. Het kerkje werd gekocht voor een prijs van ongeveer f4000,-. Het tijdelijke onderkomen werd neergezet aan de Nachtegaalstraat. Het telde 450 zitplaatsen en kwam vlakbij de plaats te staan

waar de nieuwbouw gerealiseerd zou gaan worden, want intussen had men besloten de parochiekerk op een terrein bij de gasfabriek te bouwen en wel aan de kant van de celluloidfabriek aan de Kleine Drift. De tijdelijke pastorie werd gevestigd in het perceel Franklinstraat 43.

Pastoor De Wit, de 'bouwpastoor'

Op maandag 21 september 1931 volgde de plechtige installatie van pastoor De Wit als eerste pastoor van de St. Josephparochie en werd de noodkerk plechtig ingezegend door deken Van den Hengel. Aangezien de nieuwe kerk midden in een arbeiderswijk gebouwd zou worden, kreeg de kerk de naam van de patroon van de werklieden St. Joseph. Hiermee was de parochie gesticht, maar nu moesten de grenzen van de nieuwe parochie nog worden vastgesteld. Dit was geen eenvoudige zaak. De buurtparochies – de H. Hart en de Onze Lieve Vrouw – wilden niet te klein worden. Na veel geven en nemen kwam men tot een oplossing.

Het bestuur van de nieuwe parochie werd gevormd door pastoor De Wit en de pas benoemde kerkmeesters de heren Sprenger en Veltkamp. De heer Sprenger verliet na enige tijd de parochie, maar de heer Veltkamp is vele jaren betrokken geweest bij het lief en leed van de parochie. Pastoor De Wit begon zijn activiteiten op bijzondere wijze. Direct na het stichten van de parochie initieerde hij een missieweek. Men nodigde hiertoe twee paters capucijnen genaamd Eusebius en Rudolphus uit. Onder de oudere parochianen leeft de herinnering hieraan nog steeds voort.

Nadat de benodigde grond was aangekocht, kon het nieuwe parochiebestuur overgaan tot het zoeken van een geschikte architect en aannemer. In beide slaagde men voortreffelijk. De nieuwe parochie wist de bekende Hilversumse architect Nic. Andriessen aan te trekken en de heer Mokveld was bereid het aannemerswerk op zich te nemen.

De financiering van de bouw

Het bouwen van kerk en pastorie kon beginnen. Men had het geheel, dus kerk en pastorie, gegund voor de prijs van f84.053. Men bedenke dat dit gebeurde in de jaren dertig; tijd van crisis, werkloosheid en armoede. Hoe kwam de bouwpastoor nu aan het benodigde geld? Afgezien van leningen en hypotheek e.d. liet de pastoor groene collectebuses maken met het opschrift: *Liefdegift*

Het sobere interieur van de kerk. (part.coll.)

voor de H. Josephkerk te Hilversum. Daarin kon men een bijdrage doen voor de bouw van de kerk. Alleen al in de Clemensparochie mocht hij er 70 plaatsen. De parochianen van de St. Clemens, niet eens een buur van de St. Joseph, leverden dus een ruime bijdrage aan de bouw. In totaal vergaarde de bouwpastoor met deze busjes een bedrag van bijna f5.000. Als men bedenkt dat dit grotendeels met centen, stuivers en dubbeltjes, veelal van 'gewone arbeiders' werd bijeen gebracht, heeft dit bedrag nog meer waarde.

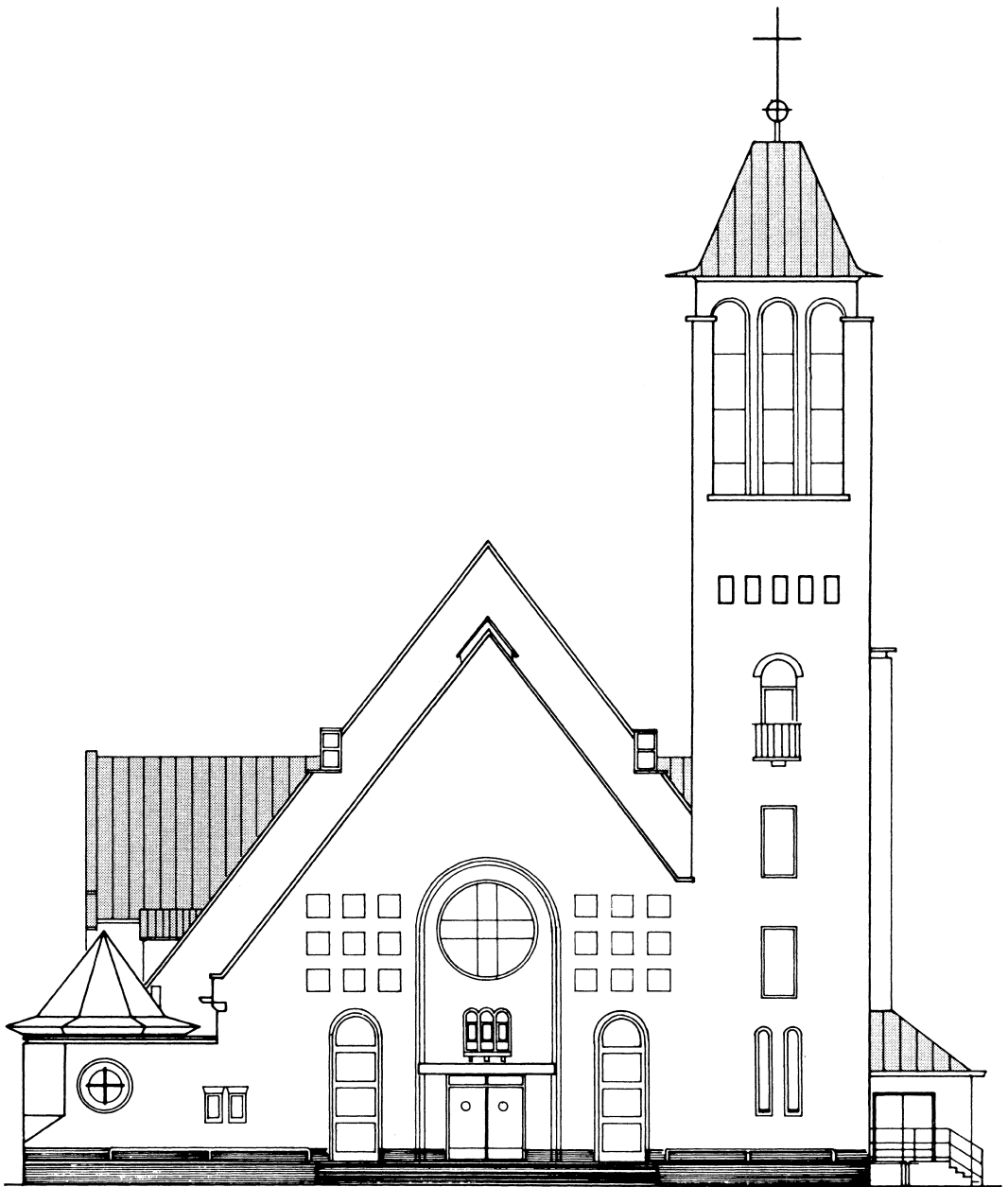
Het interieur

Omtrent de kerk en pastorie schreef *De Gooische Post* van 30 mei 1936: *De bouwstijl is gebracht in overeenstemming met de omgeving: rank sluit de 35 meter hoge toren met zijn markant bordes halverwege en zijn koperen dakbedekking boven de open klokkestoel bij het eigenlijke gebouw aan. Het interieur is geheel zonder pilaren gebouwd. Het plafond boven het middenschip bestaat uit vlakke cassetten van warm getint hout en balken.*

Het loodgieterswerk en de koperen dakbedekking werd gegund aan de heer Pol en het schilderwerk aan de Fa. Brouwer en Zn. Beiden waren gevestigd in Hilversum. Deken Van den Hengel legde

op 13 oktober 1935 de eerste steen. Men heeft nog enige tijd het plan gehad om op de hoek van de Minckelerstraat en Nachtegaalstraat een klooster te bouwen. Zoals bekend is dit niet doorgedaan. Bij het bouwen van de kerk ging men uit van een frontbreedte van 26 meter, bekrond met een toren van 35 meter hoog. Het interieur werd gebouwd met licht-gele friese steen. Het hoogaltaar werd geschonken door de R.K. Werkliedenvereniging 'St. Joseph' en werd uitgevoerd in travertijn marmer; de tabernakelkast in rosé-aurore. De tabernakeldeuren en de expositiekroon werden geschonken door leraren en oud-leraren, leerlingen en oud-leerlingen van de rooms-katholieke H.B.S.

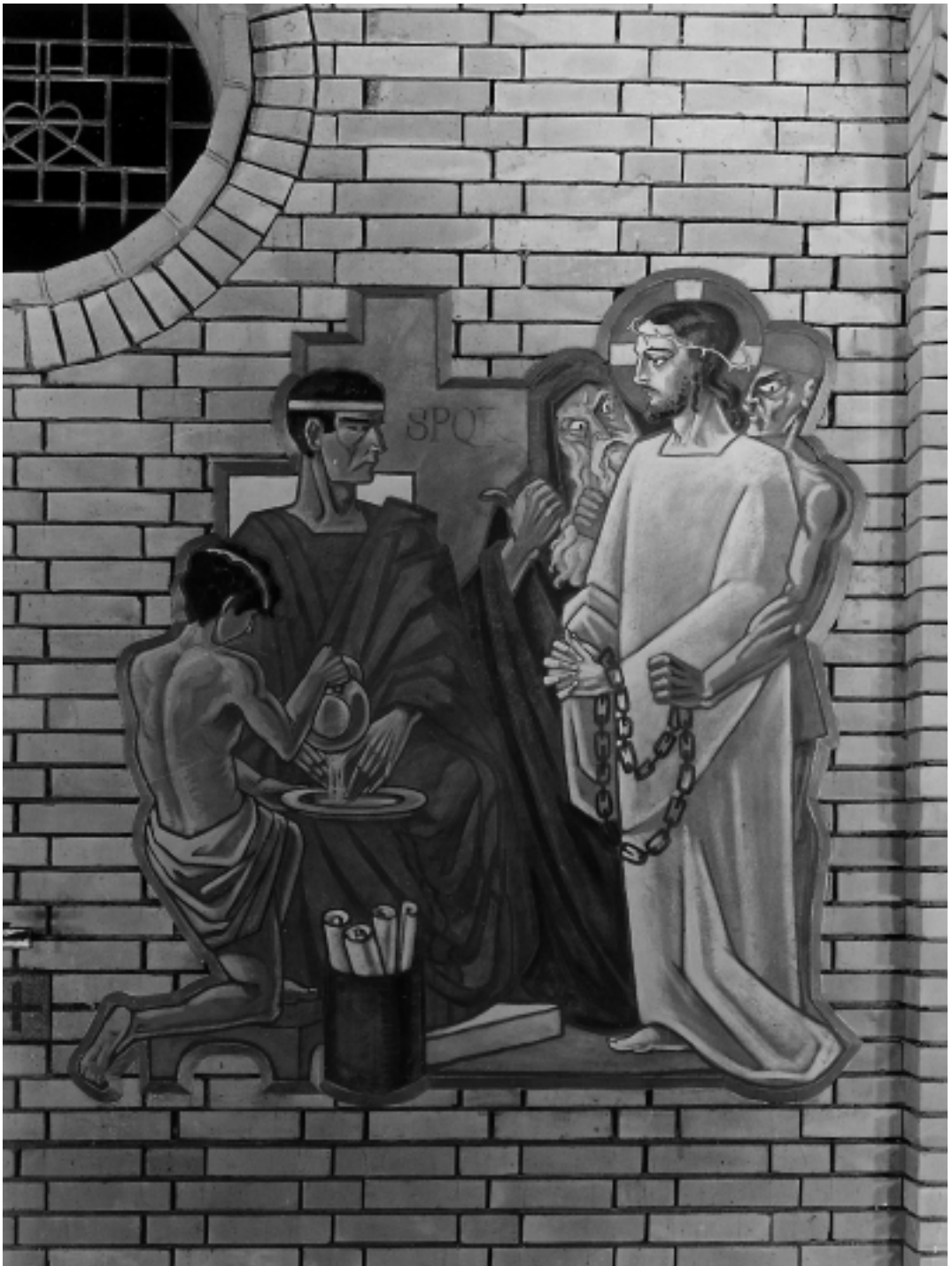
Het gebrandschilderde raam boven het zangkoor werd geschonken door de architect, aannemer en onder-aannemers en stelt de H. Caecilia voor. De achtergrond van het hoofdaltaar stelde de kruisberg voor en was, evenals de kruiswegstaties, uitgevoerd door Dom Gregorius de Wit O.S.B. De kruiswegstaties werden geschilderd op ruw beton en aan de randen schuin afgesneden. De herinnering aan deze pater wordt door mevrouw P.G.C. Andriessen (niet van de architect) als volgt verwoord: *In het priesterkoor stond een hoge stelling en daarop, zo bleek later, een benedictijner monnik, die bezig was*

Tekening van de westgevel van de St. Josephkerk zoals die afgedrukt staat op de voorkant van het boekje Wonen in de St. Josephkerk. Dit boekje bevat plattegronden van de verschillende typen woningen, die in de St. Josephkerk gebouwd zijn. (part.coll.)

De wandschildering met de gekruisigde Christus achter het altaar geschilderd pater De Wit. (part.coll.)

Pilatus wast zijn handen in onschuld als hij op punt staat Jezus aan de Joden over te leveren. Ook deze kruiswegstatie is geschilderd door pater De Wit. (part.coll.)

Een foto van het Gilde. Op de foto staan: v.l.n.r bovenste rij: H.J. Beyen, W. Fakkeldij, E. Wortel; middelste rij: W. Heymerikx, J. Falkenstein, K. Koek; onderste rij: L. Koning, N. Koopmans, J Rokenbrand, L. Brouwer. (part.coll.)

met een wandschildering. (...) Ik was zeer onder de indruk van de wandschildering, voorstellende de Calvarieberg. Voor haar was die wandschildering het centrale punt in de kerk. Toen zij in het begin van de jaren tachtig nog eens een bezoek bracht aan de kerk was de wandschildering verdwenen. Dit er-voer zij als een groot gemis.

Zoals in iedere kerk bevonden zich in deze kerk relikwieën: deze waren van de H.H. Marius en Gregorius.

Een groot verlies

Op zondag 11 februari 1934 werd de bouwpastoor De Wit, na de kerkdienst, in de sacristie onwel. Hij werd met spoed overgebracht naar de toenmalige R.K.Z. Een operatie aan de galblaas volgde. Op vrijdag 2 maart 1934 overleed hij echter, een groot verlies voor de kerk. Hij werd opgevolgd door pastoor G.W. Janssen, tot dan toe kapelaan in Doesburg, die de bouw van de Josephkerk heeft voltooid. Het resultaat was indrukwekkend. Frater A. Fennis: *De Sint Josephkerk als kerkgebouw voor de eredienst – liturgie – deed al naar de tijd van het*

kerkelijk jaar, droefgeestig dan wel vreugdevol aan. Het priesterkoor werd op hoge feestdagen versierd door de plaatselijke hovenier. Palmen en hortensia's rangschikte hij symmetrisch rond het altaar. De liturgische kleuren die bij de onderscheiden feestdagen werden gebruikt deden de sfeer bepalen en je zag onmiddellijk dat er iets bijzonders was. De witte kleur en het brocaat werden op feestdagen gebruikt, het rood voor het Pinksterfeest en gedachtemissen van martelaren, het groen voor de tijd na Pasen, het paars voor boete en inkeer en het zwart voor rouwdagen.

Enkele data:

21 september 1931	stichting van de St. Josephparochie
13 oktober 1935	eerste steenlegging door deken van den Hengel
18 januari 1936	eerste dakspant geplaatst
27 januari 1936	pastorie betrokken
6 maart 1936	kruis op de toren geplaatst
29 april 1936	eerste luidklok gearriveerd
11 mei 1936	26 jongens en 27 meisjes deden de eerste heilige communie
2 juni 1936	plechtige inzegening van de kerk door de aartsbisschop van Utrecht, Mgr. De Jong.

Het leven in en om de St. Joseph

De kerk had al ten tijde van de bouw een duidelijke sociale, culturele functie. De parochie kende een bloeiend verenigingsleven. Uitingen hiervan waren de K.J.M. (Katholieke Jonge Meisjes) en K.J.V. (Katholieke Jonge Vrouwen), het meisjesgilde en voor de jongens de verkenners, welpen, de kajotters en het jongensgilde. Daarnaast was er het koor onder de enthousiaste leiding van de heer Van Rossum. Dit koor dat oefende in de Cuneraschool trad enkele malen op voor de KRO radio. Zij waren zó goed dat er zelfs plaatopnamen werden gemaakt. Bij de in gebruikneming van de kerk zong het koor ook. Frater Fennis beschrijft het als volgt: *Ruim een jaar later werd ons Heer naar de nieuwe kerk (zoals wij het noemden) overgebracht, heel plechtig, heel pontificaal in processie met uiteraard koorzang. Ik herinner me dat ik dacht: wat ruikt het hier nieuw! Wat werd er zoal gezongen in de liturgische diensten? De heer Fen-*

nis: Gezangen voor Missen: Perosi, Hassler, Kuipers, De Wit en diverse lofzangen van componisten met klinkende namen zoals: Schaik, Scarlatti, Andriessen, Strategier etc. Het orgel was door een loterij bij elkaar gespaard.

In 1968 wist kapelaan Margry twintig jongeren te interesseren voor een koor. Dit initiatief was een antwoord op het teruglopende verenigingsleven. De eerste dirigent Vincent van der Linden had echter moeite om het koor bij elkaar te houden. Niet lang na de oprichting nam Herman van Breukelen het dirigeerstokje over. Onder zijn leiding maakte het koor furore. Het repertoire van het Joseph Jongerenkoor bestond ondermeer uit negrospirituals en Israëlitische liederen, maar ook het *Hallelujah* van Händel. Het hoogste ledental bedroeg 80, kort na de fusie met het Onze Lieve Vrouwe-jongerenkoor in 1976. Het koor was niet alleen te horen binnen de muren van de St. Josephkerk, maar het trad ook op in andere kerken en in bejaardenhuizen. Het koor repeteerde in een vertrek onder de kerk genaamd: het 'Belofde Woud'. Gebrek aan belangstelling was er de oorzaak van dat het steeds slechter ging. Eind 1987 had het koor nog 28 leden en toen na de Kerst een aantal goede leden het koor verliet, bleef dirigent Koster geen andere keus dan het koor te verlaten. Na twintig jaar werd het koor in 1988 opgeheven.

Onder de kerk waren verschillende vertrekken ingericht voor allerlei activiteiten. Zo was er een hobbyruimte waar de heer Visser de leiding had. In een ander lokaal zetelde hopman Post met de verkenners. Daarnaast huisden de welpen onder leiding van akela Sikking.

De heer Fennis: *Bij bijzondere gelegenheden zoals de Kerst en Paasdagen en bij sommige Maria feesten traden de K.J.M.ers en K.J.V.ers met wapperende vlaggen de kerk binnen onder luid orgelspel. De klassieke opstelling t.w. mannen rechts en vrouwen links, gaf mij vanaf het koor een duidelijk beeld van ordelijkheid, alles paste, alles had zijn plaats en iedere functionaris wist precies wat te doen.*

De secularisatie en de gevolgen voor de parochies

De vernieuwingsdrang op maatschappelijk gebied, die zich manifesteerde in het tweede ge-

deelte van de jaren zestig en begin van de jaren zeventig had ook gevolgen voor het religieuze leven. De kerken zagen zich geconfronteerd met een toenemende leegloop. Bovendien droegen de veranderingen in de kerk, waar o.a. naast het Latijn tevens het Nederlands tijdens de vieringen in gebruik kwam, ertoe bij dat het aantal parochianen een neergaande lijn vertoonde. Deze tendens deed zich niet alleen in de St. Josephparochie voor, maar ook in de andere parochies en bij de protestantse broeders en zusters. Intensievere samenwerking tussen de parochies was geboden om op de ontstane problemen een gezamenlijk antwoord te vinden. Hiertoe werden allerlei overlegorganen in het leven geroepen zoals het z.g. kelderberaad in de Vrijzeniskerk. Aangezien de samenwerking niet erg vlotte, organiseerde het dekenaat Hilversum (de overkoepeling van de parochies in het Gooi) begin 1988 op verzoek van de Clemensparochie, die ook worstelde met hoge kosten voor het kerkgebouw en met overcapaciteit, een samenkomst met de acht parochies. Het doel van de bijeenkomst was een discussie op gang te brengen over de herstructurering van katholiek Hilversum. Daartoe stelde het dekenaat enkele commissies samen, die een toekomstvisie moesten ontwikkelen. De conclusie van het werk van de commissies was dat een herindeling van de parochies onvermijdelijk was.

De herstructurering van de pastorale organisatie

Om de conclusies in concrete voorstellen te vertalen, besloten de gezamenlijke parochiebesturen om op 18 september 1989 een onafhankelijke commissie te benoemen. Deze commissie bestond uit drie personen, die geen binding hadden met één van de parochies. In maart 1990 kwamen de drie met een advies tot herstructurering van de pastorale organisatie te Hilversum, het Rode Boekje. Het advies van de commissie luidde als volgt: *De acht parochies worden omgevormd tot één stadparochie en Hilversum wordt verdeeld in drie parochiewijken met drie van de acht parochiekerken n.l. De Waaier, St. Vitus en H. Hart.*

In het begin vond deze oplossing bij geen enkel parochiebestuur genade en probeerde ieder op zijn eigen manier verder te gaan. De O.L.Vrouwekerk viel buiten de boot en zou dan ook moeten verdwijnen. Hiertegen verzette het parochiebestuur zich ook, om-

dat de kerk een rijksmonument is. De uiteindelijke oplossing was om Hilversum op te delen in vier sectoren; n.l. het centrum met de Vitus en Willibrord, het noorden met de O.L.Vrouwe, "Over het spoor" met de St. Joseph, de H. Hart en de Vrijzenis en het zuiden met de Clemens en de Waaier. Hilversum had nog steeds acht parochies en acht kerken. Men besloot om eerst in de sectoren tot samenwerking te komen en daarna verder te gaan.

De St. Joseph en H. Hartparochies gaan samen

In 1988 verliet pastoor Margry i.v.m. zijn gezondheid de St. Josephparochie. Het parochiebestuur deed heel veel moeite om een nieuwe pastoor te vinden, maar het aantal priesters was veel minder geworden. Uiteindelijk kon zij pastor Leo Cornelis als part-time priester aan de kerk verbinden. Deze pastor hield de parochianen voor, dat zij het helemaal zelf moesten doen, omdat het aantal priesters drastisch zou verminderen. In 1992 vertrok pastoor Zoon van de H. Hartkerk en de ontstane vacature werd niet opgevuld. Het bisdom en het dekenaat adviseerden de besturen van beide parochies om tot samenwerking over te gaan. Hierdoor kwam de eerste samenwerking noodgedwongen tot stand. Men begon door gezamenlijk te vergaderen en afwisselend in de kerken diensten te houden aan een samenwerking.

Het hebben van twee parochiekerken bleek al gauw een te grote financiële last. Bestuurlijk kwam men voor de keuze van een personele unie of een fusie. De fusie kreeg de voorkeur, omdat anders de gehele procedure tweemaal moest worden gedaan. Op voorhand werden door het bouw bureau van het bisdom beide kerken aan een uitvoerige inspectie van het onderhoud en de staat onderworpen. De beide besturen moesten nu een keuze maken welke van de twee zou moeten worden afgestoten. Hiertoe werden rapporten opgemaakt en aan het bisdom en dekenaat toegezonden. Uiteindelijk werd door het bisdom en dekenaat geadviseerd om de St. Josephkerk af te stoten om de volgende redenen: de H. Hartkerk ligt centraal in het gebied over het spoor, er is een lagere school bij en de kerk heeft een bredere basis en meer jeugd in zijn gebied. Op 11 september 1994 werd in een gezamenlijke viering met het voorlezen van het bisschoppelijk decreet de kerk gesloten en trok men in processie naar de H. Hartkerk.

Kapelaans die in de St. Josephparochie gewerkt hebben.

1. M.A.C. Markus: 18 dec. 1931 – 7 sep. 1934
2. C.L. ten Veldhuis: 7 sep. 1934 – 17 okt. 1938
3. H. Bless: 17 okt. 1938 – 23 aug. 1946
4. G. Weterman s.j.: 07 sep. 1945 – 6 sep. 1946
5. H.J.J. Reese s.j.: 06 sep. 1946 – 27 aug. 1948
6. H.W. Boss: 23 aug. 1946 – 3 sep. 1954
7. J.W. Aarnink: 27 aug. 1948 – 31 aug. 1957
8. W.J. Wiggers: 3 sep. 1954 – 28 nov. 1958
9. M.J. Klijn: 6 sep. 1957 – 24 aug. 1962
10. P. Heemskerck: 28 nov. 1958 – 9 apr. 1965
11. N.P. Duijn: 24 aug. 1962 – 7 juni 1967
12. J. de Boer: 8 apr. 1965 – 10 aug. 1969
13. P.F.M. Margry: 1 okt. 1967 – 22 dec. 1968
14. J. Bus: 10 aug. 1969 – 18 mrt. 1979

Woningbouw in een kerk

Hierna verhuurde het parochiebestuur in eerste instantie de kerk aan het NOB, omdat het radiokamerorkest voor zijn repetities geen ruimte had. Drie projectontwikkelaars waren in de kerk en pastorie geïnteresseerd. De onderhandelingen liepen niet altijd voorspoedig, omdat elk van hen probeerde zoveel mogelijk woningen op deze plek te realiseren. Het gebouw als kerk te laten voortbestaan was niet in beeld, omdat het bisdom niet toestond dat het kerkgebouw door een ander kerkgenootschap werd gekocht.

De genoemde projectontwikkelaars maakten plannen voor nieuwbouw. De gemeente verleende echter geen medewerking aan het wijzigen van het bestemmingsplan. Bij de gemeente kwam men op het idee om de kerk te laten staan en er woningen in te laten maken. De heer A. den Dikken van de gemeentelijke afdeling Monumentenzorg was hierover heel enthousiast en schakelde de woningstichting Dudok in. Deze woningstichting had oren naar dit plan en onderzocht of het project financieel haalbaar was. Uiteindelijk kwam men tot overeenstemming door aan beide kanten water bij de wijn te doen. Het parochiebestuur maakte hierbij het beding, dat als de woningstichting dit plan niet kon realiseren, zij nog een bedrag verschuldigd was als men zou overgaan tot nieuwbouw. De verkoopakte werd eind december 1995 voor de notaris gepasseerd.

De woningstichting Dudok was eind december

Priesters, die in de St. Josephparochie gewerkt hebben.

1. L.J. de Wit: bouwpastoor 21 sept. 1931 – 2 maart 1934
2. G.W. Janssen: pastoor 10 maart 1934 – 1 0 aug. 1945
3. J.Th. Sinnige: pastoor 10 aug. 1945 – 18 dec. 1965
4. J.A.M. v.d. Gaag: pastoor 1 feb. 1966 – 30 nov. 1968
5. P.F.M. Margry: kapelaan 1 okt. 1967 – 22 dec. 1968; pastoor 22 dec. 1968 – 30 sep. 1984
6. L. Cornelis: part-time pastor van 1985 – 1995 (in 1994 fusie met de H. Hart)

1995 dus eigenaar geworden van de St. Josephkerk en voor haar begon de moeilijke opdracht om woningen in de kerk te realiseren. Zij gaf aan architecten Jonkman en Klinkhamer te Amersfoort de opdracht om dit plan verder uit te werken. Mevrouw Jonkman kwam bij haar werk een groot aantal problemen tegen. Eén van die problemen was hoe de woningen voldoende licht konden krij-

Herinnering

Ik was 6 jaar toen we "Over 't Spoor" kwamen wonen. Wij hoorden eerst aan de St. Vitus. Er was een houten noodkerk gebouwd op de plek waar nu het Veenshof staat. De ingang was tegenover de Zwaluwstraat. Pastoor De Wit werd de bouwpastoor, een lieve man. Hij was oprichter van de vijfde parochiekerk, 21 september 1931, toegewijd aan de H. Jozef. Hij heeft maar drie jaar pastoor mogen zijn. Hij overleed op 2 maart 1934. De nieuwe kerk was al in aanbouw. Toen kwam pastoor Janssen uit Utrecht, die heeft het verder gedaan. Toen de kerk klaar was, werd alles uit de noodkerk overgebracht naar de nieuwe kerk. Ik mocht bruidje zijn. Onder de kerk, bij de bogen, waren de jongens – Verkenners en Welpen – ondergebracht. Ik was op de K.J.M. Wij hadden een lokaal boven bij de Veneta tapijtfabriek. In 1936 ben ik aangenomen in de nieuwe kerk.

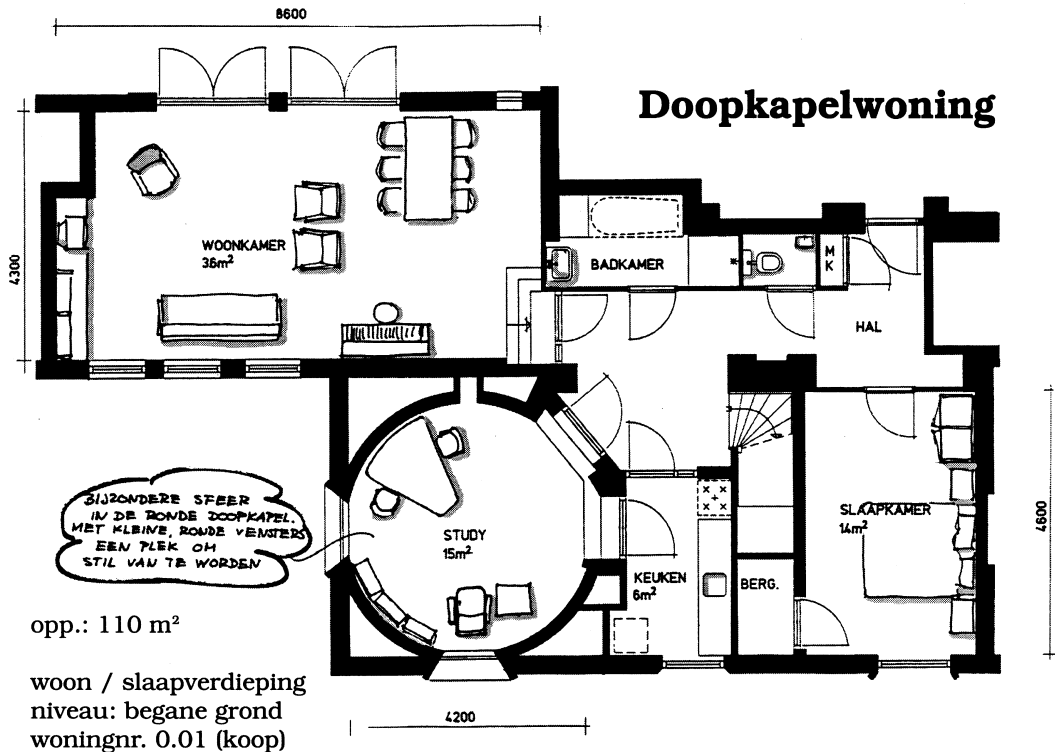
Mevr. J.M. de Jong-Lankreijer

gen zonder het uiterlijk van de kerk aan te tasten.

Het jaar 1996, toen de kerk nog verhuurd was aan het NOB, heeft de stichting nodig gehad om het plan uit te werken. Nadat de plannen goedgekeurd waren en er een aannemer was gevonden, moesten nog verschillende problemen worden opgelost. In februari / maart 1997 kon eindelijk met de bouw worden begonnen door de firma Sikking.

Men kon in totaal 31 woningen realiseren in de kerk. Het werden 16 huurwoningen en 15 koopwoningen. De woningen kregen aparte namen, zoals de huurwoningen, die 'boogwoningen' wer-

den genoemd (gerealiseerd in de bogen van de kerk) en 'kapwoningen', die in de kap van de kerk zijn gebouwd. De koopwoningen heten schipwoningen, zijkapelwoningen, altaarwoningen, koorwoningen, doopkapelwoning, torenstudio, sacristiewoning, roosvensterwoning en torenwoning. De bouw duurde ongeveer een jaar en vanaf eind mei 1998 konden de bewoners er hun intrek nemen. Daarmee kwamen, volgens de heer Fennis, de welhaast profetische woorden van pater Van Straten uit: *De muren van ons kerkgebouw verruimen zich en wij treden naar buiten.*

Plattegrond van de doopkapelwoning zoals afgebeeld in het boekje *Wonen in de St. Josephkerk*. De doopkapelwoning was één van de koopwoningen.